

kteřá podle platných předpisů příslušela komitátům, jejich orgánům a správním výborům.

Z těchto zákonných ustanovení vyplývá, že proti rozhodnutí okr. úřadu v zásadě jest přípustno odvolání na župní úřad a že rozhodnutí okr. úřadu mohou býti konečnými rozhodnutími poslední instance jen v těch záležitostech obcí se týkajících, ve kterých další instanční postup platnou normou výslovně je omezen. Takové platné právní normy však, která by též stanovila, že rozhodnutí okr. úřadů, kterými z moci práva dozorčího zrušují usnesení obecního zastupitelstva pro překročení meze jeho příslušnosti, nepodléhají řádnému opravnému prostředku, není.

Není tedy v daném případě nař. rozhodnutí konečným rozhodnutím poslední adm. instance a nemůže proto podle § 5 odst. 2 zák. o ss stížností u nss-u platně býti naříkáno. Ježto však st-l byl k podání stížnosti sveden nesprávným právním poučením žal. úřadu, který vycházel z mylného právního náhledu, že jeho rozhodnutí je konečným rozhodnutím poslední instance a poněvadž nelze připustiti, aby strana, řídící se daným vadným poučením právním, byla zkrácena ve svém právu procesním, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 7682.

Cesty (Slovensko): * Pro výši příspěvku obce k nákladům na udržování státní silnice vedoucí vnitřním územím dotčené obce (§ 7 zák. čl. I:1890) jest lhostejno, zda vyšší udržovací náklady způsobeny byly užíváním silnice toliko obyvatelstvem obce nebo osobami jinými.

(Nález ze dne 10. ledna 1929 č. 34.085/28.)

V ě c: Obec B. (adv. Dr. Vítězslav Zenkl z Prahy) proti župnímu úřadu ve Zvolenu o příspěvek k nákladům na státní silnici.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím stanovil žal. úřad na základě § 7 zák. čl. I:1890 a nař. býv. uher. min. obch. č. 15.322/1892 (úprava II.) roční příspěvek stěžující si obce k nákladům spojeným s udržováním úseku státní silnice Budapešť—Báňská Bystřice—Krakov, probíhajícího vnitřním územím stěžující si obce, částkou 815 Kč 14 h — počínajíc od 1. ledna 1926 — a uložil obci zaplatiti jménem tohoto příspěvku za léta 1926 a 1927 úhrnem částku 1630 Kč 28 h. V důvodech nař. rozhodnutí se uvádí: Ve smyslu § 7 zák. čl. I:1890, resp. nař. č. 15.322/1892, bylo technickým oddělením okr. úřadu v B. zjištěno: a) že rozdíl udržovacího nákladu průchodního úseku a úseku probíhajícího vnějším územím obce činí na 1 km 1538 Kč, b) že délka průchodního úseku činí 0.530 km; příspěvek bylo tedy stanoviti částkou 815 Kč 14 h = »0.530 km × 1538 Kč«.

Stížnost na toto rozhodnutí neshledal nss důvodnou: — — — —

Stěžující si obec brojí toliko proti výši příspěvku jí vyměřeného a vznáší v tomto směru jediné tyto námitky: 1. že příspěvek jest příliš vysoký, neboť vyšší náklad spojený s udržováním onoho úseku státní silnice nebyl prý způsoben dopravou, kterou po onom úseku provozuje obyvatelstvo stěžující si obce, kterážto doprava jest prý nepatrného rozsahu, nýbrž dopravou, kterou po onom úseku provozují obyvatelé jiných sousedních obcí, dále lesní erár a zejména majitelé automobilů, čímž míní stížnost patrně majitele automobilů, kteří nepatří k obyvatelstvu stěžující si obce, 2. že příspěvek převyšuje částku, která by — vzhledem ke změně valutárních poměrů — odpovídala výši dřívějšího příspěvku (32 korun rak.-uher.), totiž částku 259 Kč.

Tyto námitky nejsou důvodné.

Ad 1. Jak jde na jevo z ustanovení odst. 1, 2 a 3 § 7 zák. čl. I:1890, jsou momenty rozhodnými pro výši příspěvku obce k nákladům spojeným s udržováním onoho úseku státní silnice, který probíhá vnitřním územím dotčené obce, jediné jednak faktum, že udržování onoho úseku vyžaduje nákladů přesahujících řádné (pravidelné) udržovací náklady a to v důsledku toho, že se onoho úseku používá také k uliční neb hospodářské dopravě, a jednak poměry dotčené obce. Správnost tohoto názoru plyne také z předpisů obsažených v úpravě II, připojené k nař. býv. uh. min. obch. č. 15.322/1892 (Rend. Tára č. 57 ex 1892), a jednajících o tom, jakým způsobem jest vypočísti onen příspěvek (vide zejména pod 2, 3 a 7 cit. úpravy). Z cit. zák. ani z cit. úpravy nelze však dovoditi, že by, jak míní stížnost, měla pro výši příspěvku obce nějaký právní význam okolnost, kdo provozuje dopravu po onom úseku státní silnice, zda právě obyvatelstvo oné obce, jejímž vnitřním územím probíhá onen úsek, resp. podniky, jež mají své sídlo v této obci, aneb obyvatelstvo jiných obcí, resp. podniky, jež mají své sídlo v jiných obcích a že by se tedy při stanovení výše příspěvku mělo hleděti jen k oněm vyšším nákladům spojeným s udržováním dotčeného úseku, jež byly způsobeny dopravou, kterou na onom úseku provozuje právě obyvatelstvo obce, jejímž vnitřním územím probíhá onen úsek, resp. podniky, jež mají své sídlo v této obci. Momenty, které uplatňuje stížnost v této námitce, jsou tedy vůbec nerozhodny pro otázku výše příspěvku, o který jde v daném případě.

Ad 2. Okolnost, že příspěvek byl stanoven vyšší částkou nežli která by odpovídala — vzhledem ke změně valutárních poměrů — výši příspěvku dříve stanoveného, jest v daném případě rovněž bez právního významu pro otázku zákonitosti výše příspěvku, která byla stanovena nař. rozhodnutím, když, jak stížnost sama přiznává, došlo v daném případě k nové úpravě výše příspěvku vzhledem ke zvýšení udržovacích nákladů, jež bylo způsobeno změnami nastavšími v rozsahu a intenzitě dopravy a když, jak svrchu bylo uvedeno — stížnost nenamítá, že žal. úřad nebyl oprávněn přistoupiti k nové úpravě příspěvku vzhledem ke zvýšení udržovacích nákladů, způsobenému změnami v dopravních poměrech, a když konečně stížnost sama přiznává, že se rozsah dopravy i její intenzita od dřívější úpravy výše příspěvku skutečně zvýšily a způsobily zvýšení udržovacích nákladů.